

บทที่ 1

เหตุผลในการที่ต้องใช้ฮิญาบ - ภาค 1

เหตุผลของการที่ต้องใช้ฮิญาบ

การอภิปรายของเราจะถือเอาเรื่องฮิญาบ (การปกปิดร่างกายหรือการแต่งกายแบบอิสลาม) เป็นศูนย์กลาง เราจะอภิปรายถึงเรื่องฮิญาบในสามประเด็นด้วยกัน ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการดีที่สุดถ้าเราจะจัดแบ่งเช่นนี้

ประเด็นหนึ่งเราจะอภิปรายกันในด้านปรัชญาและสังคม-ประวัติศาสตร์ว่าเหตุใดจึงมีฮิญาบปรากฏขึ้นในหมู่ผู้คนโดยทั่ว ๆ ไป เพราะฮิญาบนั้นมีได้มีเฉพาะแต่ในอิสลามเท่านั้น ฮิญาบนั้นมีมาก่อนอิสลาม มีอยู่ในชาติที่เก่าแก่หลายชาติ แต่ใช้กันอย่างแข็งขันในประเทศอิหร่านสมัยซัสซานีเยนมากกว่าที่อื่น ได้มีการลงความเห็นและอ้างเหตุผลในเรื่องนี้อย่างไรบ้าง? เป็นไปได้หรือไม่ที่เหตุผลเหล่านี้บางข้ออาจจะถูกต้องสำหรับสังคมบางแห่ง? หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือสาเหตุที่ให้ไว้สำหรับการใช้ฮิญาบนั้นจริงแท้ในที่บางแห่งหรือเปล่า? แล้วเราก็จะต้องดูว่าเหตุผลที่เขาให้นั้นเป็นจริง สำหรับฮิญาบในอิสลามด้วยหรือไม่ หรือว่าอิสลามจะมีเหตุผลอย่างอื่นอีกหรือไม่ เราจะพิจารณาทัศนะของอิสลามจากหลักการของอิสลามเอง

ประเด็นที่สอง นั้นเกี่ยวข้องกับปัญหาซึ่งอาจมีผู้พบในการใช้ฮิญาบ ข้อตำหนิที่บางคนอาจมีเกี่ยวกับฮิญาบและข้อบกพร่องที่ถูกกล่าวถึง ข้อบกพร่องที่คนอื่น ๆ กล่าวถึงมีอะไรบ้าง? ฮิญาบในอิสลามมีข้อบกพร่องเช่นเดียวกับฮิญาบทั่ว ๆ ไปหรือไม่? ดังนั้น การอภิปรายในประเด็นที่สองนี้จะกล่าวถึงคำวิพากษ์วิจารณ์เป็นสำคัญ

การอภิปรายในประเด็นที่สามจะเกี่ยวกับฮิญาบในอิสลามเอง คือกล่าวถึงประวัติของมันในสมัยญาฮิลียะฮฺ ในแหลมอารเบีย นั้น มีฮิญาบหรือไม่ และอิสลามจัดการกับฮิญาบนั้นอย่างไร ทำให้มันเพิ่มขึ้นหรือว่าลดลง? หรือว่าในสมัยญาฮิลียะฮฺนั้น ไม่มีฮิญาบอยู่ แล้วอิสลามก็ได้สถาปนามันขึ้นมา?

ครั้นแล้วเราจะอธิบายให้ฟังว่า*อิญาบ*ของอิสลามนั้นเป็นอย่างไร? ตอนนี้เราจะอ้างถึงโองการและคำอธิบายของอัลกุรอานและหะดีษจากท่าน ศาสดาผู้บริสุทธิ์ (ช.ล.) และตัวอย่างจากท่านอิมามผู้ไร้ข้อผิดพลาดทั้งหลาย โองการของอัลกุรอานที่เราจะอ้างถึงนั้นอยู่ในซูเราะฮ์ สองซูเราะฮ์คือ *ซูเราะฮ์ นูร* กับ *ซูเราะฮ์ อะฮฺซาบ*

เหตุผลในด้านปรัชญา

ผู้อธิบายโดยอ้างเหตุผลในด้านสังคม มักจะแสดงความเห็นของพวกเขาอยู่เนือง ๆ ในเรื่องการปรากฏขึ้นมาของ*อิญาบ* โดยเน้นความคิดที่ว่าแม้แต่ในหลักการขั้นประถมของธรรมชาติก็ยังไม่มีการปกคลุมหรือปิดกั้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิง (หรือตัวผู้กับตัวเมีย) คนเหล่านี้กล่าวว่าไม่มีที่ไหนในธรรมชาติที่จะมีม่านกันหรือผ้าคลุมอยู่ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง เพศหญิงไม่เคยถูกกันไว้ข้างหลังม่านหรือต้องสวมสิ่งปกคลุมเลย

มีเหตุผลอยู่ห้าข้อในเรื่องการมี*อิญาบ*ขึ้นมา เหตุผลด้านปรัชญาเน้นถึงแนวโน้มที่มุ่งไปสู่ความเป็นนักพรตและต่อสู้กับความสุksาารายเพื่อจะข่มอตัตา แหล่งสำคัญของความคิดเช่นนี้ดูเหมือนจะเป็นอินเดีย จึงได้มีการสร้างสิ่งกีดขวางระหว่างหญิงกับชายขึ้นโดยการบำเพ็ญตนเป็นนักพรตเนื่องจากอิสตรีนั้นคือแหล่งที่ให้ความสุksาารายอันเต็มไปด้วยกิเลสตัณหาในรูปที่สูงสุด ตามความคิดนี้ถือว่าถ้าให้ชายปะปนกับหญิงอย่างเสรีแล้ว ชายก็จะฝังใฝ่อยู่ในกามตัณหาเป็นสำคัญ สังคมก็จะไม่พัฒนาไปในด้านอื่น ดังนั้นเขาจึงต้องต่อสู้เพื่อจักพิชิตดวงวิญญาณของเขาเองโดยปฏิเสธความสุขที่เกิดจากกามารมณ์

นอกจากนั้นยังมีการต่อสู้กับสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นสาเหตุให้เกิดกิเลสตัณหาขึ้นในตัวมนุษย์เช่นเดียวกับสตรีเพศอีก อย่างเช่นการต่อต้านความสะอาด หรือส่งเสริมความยุ่งเหยิงสกปรกเป็นต้น ขอย้ำได้คิดว่าคนบางคนเลือกเอาอย่างนี้เพราะความไม่เอาใจใส่ในตัวเอง หรือเพราะความขำขิ้นหรือไม่สนใจไยดี แต่มันมีรากเหง้าอยู่ในปรัชญาซึ่งยืนยันให้ทำเช่นนี้หรือถึงกับขยายการกระทำเช่นนี้ออกไปอีกดังที่เบอร์ทรันด์ รัสเซล กล่าวไว้ในหนังสือ *การสมรสและจริยธรรม*

ของเขาว่าในระยะต้นของคริสตศาสนานั้น ได้มีการสร้างความคิดเช่นนี้ขึ้นโดย อาศัยนักบุญพอลผู้ถือว่า พรหมจรรย์เป็นที่นับถือจากฝูงชน ท่านได้ย้ายผู้คน จำนวนมาก ไปอยู่ในป่าเพื่อทำลายซาตานมารร้าย ต่อมารัสเซลได้กล่าวว่า คริสตจักรถึงกับต่อต้านการอาบน้ำชำระกาย เพราะถือว่าร่างกายเป็นเครื่อง ชักนำเอาความบาปเข้ามา คริสตจักรสรรเสริญความสกปรกและร่างกายที่ส่ง กลิ่นเหม็นก็ได้รับกลิ่นแห่งความเคารพนับถือ นักบุญพอลถือว่าความสะอาด ของร่างกายจักต่อต้านความสะอาดบริสุทธิ์ของจิตใจ เหาจึงถูกถือว่าเป็น “ไข่มุกต์แห่งพระเจ้า”

ข้าพเจ้าจึงคิดขึ้นมาว่าการที่พวกนักพรต (ฤาษี) ผู้นำเพ็ญตบะและ อยู่ห่างไกลจากสตรีตามที่ท่านก็ทราบแล้ว วัณมยวานั้นก็เพราะเหตุผลข้อนี้เอง กล่าวกันว่า (ซึ่งจะเป็นจริงหรือไม่ก็ตาม) ในอดีตนั้นผู้ใดตัดผมในร่างกายให้ สั้น สัญชาติญาณทางเพศของผู้นั้นจะกล้าแข็งขึ้น ดังนั้นด้วยเหตุผลเช่นนี้ การ วัณมยวจึงทำให้ความปรารถนาทางเพศลดน้อยลง

ความคิดเช่นนี้มีอยู่ในอดีต และบางที่อาจจะเป็นความจริงก็ได้ว่า หากใครตัดหรือทำให้สั้นหรือโกนผมในร่างกายของเขาออก เขาก็จะมีความ ต้องการทางเพศเพิ่มขึ้น ดังนั้นชาวอินเดียและชาวซิกซ์ซึ่งห้ามตัดผมก็คงจะ เป็นเพราะเหตุผลอันเดียวกันนี้เอง คือเป็นเพราะพวกเขากำลังแสวงหาความ สันโดษนั่นเอง

มีบางคนกล่าวว่า เหตุผลของการที่มีอิฎยาบเกิดขึ้นมาในโลกในความ หมายที่แท้จริงนั้นก็เพราะมีความคิดในเรื่องการบำเพ็ญพรตเกิดขึ้นนั่นเอง ครั้นเมื่อถามว่าเหตุใดจึงได้มีการบำเพ็ญพรตขึ้นหรือเริ่มพัฒนาขึ้นในหมู่มนุษย์ พวกเขาถึงกล่าวถึงเหตุผลสองประการในเรื่องนี้

ประการแรกเพราะว่าในหมู่ชนชั้นที่ยากไร้ นั้น มีคนที่ดำรงชีวิตอยู่กับ ผู้หญิง มีหญิงอันเป็นที่รัก แต่แล้วหญิงผู้เป็นที่รักของพวกเขาก็ถูกพรากไป จากพวกเขา จึงได้มีความรู้สึกเกลียดชังผู้หญิงเกิดขึ้นในพวกเขาทันที โดย เฉพาะเมื่อฝ่ายหญิงสมรู้ร่วมคิดในการจากไปด้วย ดังนั้นเมื่อความเกลียดชัง เช่นนี้เกิดขึ้นในหมู่พวกเขาแล้ว พวกเขาจำเป็นต้องดำรงพรหมจรรย์และถือ สันโดษและจะโฆษณาต่อต้านสตรีเท่าที่จะทำได้ จึงสร้างความคิดนี้ขึ้นมาเป็น

ปรัชญาของพวกพระ

เหตุผลประการที่สองที่ยกมาอ้างในเรื่องความปรารถนาในการบำเพ็ญ
สันโดษนั้นตรงกันข้ามกับเหตุผลข้อแรก คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติกิจทางเพศมาก
สุดขีด จนถึงกับเกินเลยขอบเขตของธรรมชาติ และคนที่หันไปหาอาหารหรือเครื่อง
กระตุ้นหรือสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะได้มีการกระตุ้นในทางเพศในทางใดทางหนึ่ง
แต่จู่ ๆ ก็กลับหันหนีไปจากเรื่องกามารมณ์ อาจจะได้เห็นได้ในธรรมชาติวิสัยของ
มนุษย์ว่าในบางครั้งเมื่อใครทำอะไรบางอย่างอย่างสุดโต่งแล้ว ก็อาจจะหันหนี
จากมันโดยสิ้นเชิงก็ได้ ถึงแม้ว่ามันจะยังเป็นความสำราญอยู่ก็ตามที ถ้าเขาถูก
บังคับให้ทำสิ่งใด ก็อาจเกิดความรู้สึกรังเกียจสิ่งนั้นได้ ในตอนปลายชีวิตของ
พวกเขา พวกเขาก็ได้เกิดความเกลียดชังในกิจกรรมทางเพศ มีอยู่ไม่มากนักน้อย
ที่ประวัติศาสตร์ได้ยืนยันเรื่องนี้ไว้ในชีวิตของสุลต่านทั้งหลายที่ได้ใช้ชีวิตของ
พวกเขาไปในการหาความสำราญทางกามตัณหาและฮาเร็ม แต่ในตอนปลายชีวิต
ของพวกเขา เขาก็ได้เกิดความเกลียดชังในสิ่งเหล่านั้นขึ้นเพราะพฤติกรรม
ที่สุดโต่งของพวกเขา กล่าวกันว่ามันได้ก่อให้เกิดความหมดเรี่ยวแรงเป็นอย่างมาก
และสร้างความรู้สึกเป็นศัตรูและการต่อต้านสตรีขึ้น

อย่างไรก็ตาม มีผู้กล่าวกันว่า อิญาบและสิ่งกีดขวางระหว่างหญิงและ
ชายนั้นเกิดขึ้นโดยความคิดในเรื่องการแสวงหาความสันโดษนั่นเอง นักวัตถุนิยม
ผู้ต้องการที่จะแก้ตัวให้แก้ลัทธิถือสันโดษและการบำเพ็ญพรตกล่าวว่า
เหตุผลก็คือหนึ่งในสองข้อนี้เอง

สำหรับเหตุผลทั้งสองข้อนี้ เราได้กล่าวว่ามีได้มีอยู่ในโลก อาจจะมี
มีอยู่ก็ได้และสาเหตุเหล่านี้อาจก่อให้เกิดผลเช่นที่กล่าวมานี้ก็ได้ แต่อิสลามนั้น
ได้สร้างอิญาบขึ้นมาดังที่เราจะได้กล่าวถึงในภายหลัง ในแหลมอารเบียเมื่อ
สมัยญาฮิลียะฮฺ (สมัยแห่งอวิชชา) นั้นไม่มีอิญาบอยู่ เราต้องดูว่าในอิสลามนั้น
มีการกล่าวถึงสาเหตุเหล่านี้หรือไม่และอาจพิสูจน์ได้หรือไม่ หรือว่ามีเหตุผล
อย่างอื่นอยู่ กฎเกณฑ์นี้สอดคล้องต้องกับกฎเกณฑ์อื่น ๆ ของอิสลามหรือไม่
แนวคิดในเรื่องการถือสันโดษของอิสลามสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการถือ
สันโดษซึ่งเราได้กล่าวมาแล้วนี้หรือเปล่า? เราจะเห็นได้ว่าอิสลามไม่เคย
แสดงทัศนคติเช่นนี้เลย อันที่จริงนั้นอิสลามได้ต่อสู้มาอย่างหนักเพื่อต่อต้านทัศนคติ

เช่นนี้เสียด้วยซ้ำไป แม้แต่ผู้ที่มีไข่มุสลิมก็ยังเห็นพ้องว่าอิสลามไม่เคยส่งเสริมลัทธิถือสันโดษในแบบนี้และการบำเพ็ญพรตเลย แนวความคิดที่เริ่มขึ้นในหมู่ชาวฮินดูและขยายมาถึงคริสตจักรศาสนานั้นมิได้มีอยู่ในอิสลาม

จึงเห็นได้ชัดว่าไม่ว่าอะไรก็ตามที่ทำให้อิสลามมีแนวความคิดเรื่องฮิญาบ ย่อมไม่ใช่เหตุผลดังกล่าวมานั้นเลย อิสลามเน้นถึงเรื่องความสะอาดแทนที่จะถือว่าเทาคือ ไข่มุกด์ของพระเจ้า อิสลามกลับกล่าวว่า “ความสะอาดนั้นเกิดมาจากความศรัทธา” เมื่อท่านศาสดา (ช.ล.) แลเห็นชายผู้หนึ่งไว้ผมรุงรัง สวมเสื้อผ้าสกปรกมอมแมมไม่น่าดูเลย ท่านจึงกล่าวว่า “ความสำราญและการถือประโยชน์จากพรของพระผู้เป็นเจ้านั้น คือส่วนหนึ่งของศาสนา”²

ท่านศาสดาผู้บริสุทธิ์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า “บ่าวที่เลวทรามที่สุดของพระผู้เป็นเจ้าก็คือ บรรดาผู้ที่สกปรกโสรม”³ ท่านอมิรุล มุมีนีน อลี (อ) ได้กล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงความงามและทรงรักสิ่งสวยงาม”⁴ ท่านอิมามชาดิก (อ) ก็กล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงความงามและโปรดให้สิ่งสร้างของพระองค์ตกแต่งประดับประดาตัวเอง และแสดงความงดงามของพวกเขາออกมา เรื่องกลับกันก็เป็นจริงเช่นกัน คือพระผู้เป็นเจ้าทรงประทานพรแก่ท่าน ผลเสแสร้งทำเป็นยากจนคือศัตรู ถ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงประทานพรแก่ท่าน ผลของพรนั้นจะต้องปรากฏอยู่ในชีวิตของท่าน” มีผู้ถามท่านอิมามว่า “จะแสดงให้เห็นพรของพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?” ท่านก็ตอบว่า “ด้วยเสื้อผ้าที่บุคคลนั้นสวมมีความสะอาดสะอาด มีกลิ่นหอม ด้วยการทาบ้านของพวกเขาให้ขาวด้วยปูนฉาบ ด้วยการกวาดหน้าบ้านของเขาและจุดตะเกียงไว้ก่อนเวลาตะวันตก ซึ่งจะเพิ่มความงามสง่าแก่บ้านเรือน”⁵

ในหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดที่เรามีอยู่อย่างเช่นหนังสือชื่อ *กาฟี* ซึ่งมีอายุถึงหนึ่งพันปีแล้ว มีภาคหนึ่งที่มีชื่อว่า บาบ อัลซียะ วัด ตาญัมมุล (Bab al Ziyye Wat Tajammul) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอิสลามเน้นอย่างมากในเรื่องการทิวผมตัดผมให้สั้น การใช้น้ำหอม และใส่น้ำมันที่ผม

เพื่อจะทำการนมัสการให้ดีขึ้นและเพื่อจะได้รับความรื่นรมย์ทางจิตวิญญาณให้มากขึ้น สหายของท่านศาสดา (ช.ล.) กลุ่มหนึ่งได้ละทิ้งบุตรภรรยาของพวกเขามาไปถือศีลอดในเวลากลางวัน และทำการนมาซในเวลากลางคืน

ทันทีที่ท่านศาสดา (ช.ล.) ทราบเรื่องเข้า ท่านก็ขัดขวางพวกเขามิให้ทำเช่นนั้นต่อไป โดยกล่าวว่า “ฉันผู้ซึ่งเป็นผู้นำของพวกท่านไม่เคยทำเช่นนี้ ฉันถือศีลอดในบางวันเท่านั้น แต่มิได้ถือไปทุกวัน ฉันท่านมาซเพียงส่วนหนึ่งในเวลากลางวัน เวลาที่เหลือฉันใช้อยู่กับภรรยาของฉัน” ครั้นแล้วคนกลุ่มนี้ก็ได้ออกอนุญาตต่อท่านในอันที่จะทำการตอนตัวเอง ท่านศาสดา (ช.ล.) ก็ไม่อนุญาต ท่านกล่าวว่า การกระทำดังนั้นเป็นสิ่งต้องห้ามในอิสลาม

วันหนึ่งมีสตรีสามนางได้มาหาท่านศาสดา (ช.ล.) พวกนางได้ร้องทุกข์ถึงสามีของพวกนางคนหนึ่งกล่าวว่าสามีของนางไม่รับประทานเนื้อสัตว์ อีกคนหนึ่งบอกว่าสามีนางไม่ยอมใช้น้ำหอม ส่วนคนที่สามเล่าว่าสามีของนางทำเหินห่างจากนาง ในทันใดนั้นท่านศาสดาแห่งพระผู้เป็นเจ้า (ช.บ.) ก็โกรธขึ้นมา ท่านเหวี่ยงเสื้อคลุมทิ้งลง และออกจากบ้านไปยังมัสยิด ท่านขึ้นไปบนมิมบร์และร้องออกมาว่า “นี่จะทำฉันใดกับกลุ่มเพื่อน ๆ ของฉันผู้ผู้ปลงไสเนื้อสัตว์ น้ำหอมและผู้หญิงออกไปเสีย? ตัวฉันเองนั้นกินเนื้อสัตว์ ดมน้ำหอม และรับความสุขจากภรรยาของฉัน ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธวิธีการของฉัน เขามิได้มาจากพวกพ้องของฉัน”⁶

ได้มีบัญญัติให้ตัดความยาวของเสื้อผ้าออก เนื่องจากว่าชนบประเพณีของชาวอาหรับนั้น ชอบสวมเสื้อผ้ายาวเกินไปจนระพันถนน เพื่อความสะอาด โองการแรกที่ประทานแก่ท่านศาสดาผู้บริสุทธิ์ (ช.ล.) จึงมีอยู่ว่า “และเสื้อผ้าของเจ้านั้น จงรักษาให้พ้นจากความแปดเปื้อน”⁷ (74 : 4)

ในทำนองเดียวกันการสนับสนุนให้สวมเสื้อสีขาวนั้น เหตุผลประการแรกก็เพื่อความงดงามและประการที่สองเพื่อความสะอาด เสื้อสีขาวนั้นทำให้แลเห็นความสกปรกได้ง่าย เรื่องนี้มีอยู่ในหะดีษ เมื่อท่านศาสดา (ช.ล.) ต้องการจะไปพบปะมิตรสหายของท่าน ชั้นแรกท่านจะส่งดูกระจก หัวผม และตรวจดูความเรียบร้อยของท่าน ท่านกล่าวว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดผู้ที่เมื่อกำลังจะไปพบเพื่อนฝูงก็จะเตรียมตัวให้พร้อมและสวยงาม”⁸ นั่นก็คือ “สวมเสื้อสีขาวเพราะดูสวยงามและสะอาดกว่า”

พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานกล่าวว่า การสร้างวิถีตกแต่งประดับประดานั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งความเมตตาที่พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้แก่สิ่งที่พระองค์

ทรงสร้างขึ้นมา และได้ตำหนิบรรดาผู้ที่ปฏิเสธที่จะรับเอาความสวยงามของโลกนี้ไว้อย่างรุนแรง อัลกุรอานกล่าวว่า “ผู้ใดหรือที่หวงห้าม (ของขวัญ) อันงดงามของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นสำหรับข้าของพระองค์ และสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่สะอาดและบริสุทธิ์ (ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดหาไว้) เพื่อการดำรงชีพ?” (7 : 32)

หะดีษกล่าวว่า บรรดาอิหม่ามผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายได้ถกเถียงกับพวกซูฟีอยู่เสมอและได้อ้างถึงโองการนี้ในอัลกุรอานเพื่อทำให้การกระทำของซูฟีทั้งหลายนั้นเป็นโมฆะไป¹¹

ในอิสลามนั้นถือว่าความสุขสำราญอันถูกต้องตามกฎหมายที่คู่ครองได้รับจากกันและกันนั้นคือพรอันเป็นส่วนหนึ่งของรางวัลแห่งพระผู้เป็นเจ้า บางทีอาจจะเป็นเรื่องยากที่ชาวต่างศาสนาจะเข้าใจแนวความคิดอันนี้ และบางทีพวกเขาอาจจะคิดในใจว่า “แปลกจริงที่เขาเรียกการกระทำอันโสมมนี้ว่าเป็นพร เป็นรางวัลด้านจิตวิญญาณ!” เป็นเรื่องน่าแปลกใจสำหรับชาวฮินดูหรือชาวคริสเตียนที่จะคิดว่าการอาบน้ำชำระกายอันเป็นพิธีการ (มอสล) หลังจากการร่วมประเวณีและชำระล้างเหงื่อไคลอันเกิดจากการกระทำนี้ออกไปนั้นจะมีผลรางวัลทางด้านจิตวิญญาณอยู่ตรงไหน

อิสลามได้กำหนดขอบเขตจำกัดไว้มากหลายในเรื่องเหล่านี้ แต่ภายในเขตที่จำกัดไว้นั้น อิสลามมิใช่แต่เพียงไม่ได้ห้ามหวงเท่านั้น แต่ยังสนับสนุนให้กระทำด้วย ถึงกับถือว่าความเมตตากรุณาสงสารต่อสตรีนั้นเป็นหนึ่งในคุณลักษณะทั้งหลายที่บรรดาศาสดาแห่งพระผู้เป็นเจ้ายกย่องเชิดชู

มีหะดีษหนึ่งอยู่ในวะฮาอีล ว่า “ความรักสตรีนั้นอยู่ภายในลักษณะวิสัยของศาสดาทั้งหลาย...”¹² ท่านศาสดาผู้บริสุทธิ์ (ช.ล.) ได้ห้ามการแสวงหาการถือสันโดษและการบำเพ็ญพรตมาตั้งแต่มีศาสนาอิสลามใหม่ ๆ เลยทีเดียว การบำเพ็ญพรตนั้นอาจจะอยู่ในขอบเขตจำกัดของพระสงฆ์ นี่ช่างเป็นการช่วยเหลือผู้หญิงอย่างใหญ่หลวงเหลือเกิน ในทำนองเดียวกัน สตรีก็ได้รับการสนับสนุนให้จำกัดการติดต่อกับบุรุษที่มีชื่อเสียงของพวกเธอ สตรีที่ไม่ทำเช่นนั้นย่อมได้รับการสาปแช่ง ผู้หญิงต้องทำตัวให้สวยงามเพื่อสามีของเธอ ในขณะที่เดียวกัน สามีก็ได้รับการสนับสนุนให้รักษาความสะอาด

หะซัน อิบน์ ญายุม กล่าวว่า “ฉันได้ไปหาท่านมุซา อิบน์ ญะฟัร (อ) และได้เห็นท่านไซ้ (ยาย้อมผม) ใส่ผมของท่าน ฉันจึงถามว่า “ท่านก็ใช้ *เฮนนา* ด้วยหรือ?” ท่านตอบว่า “ถูกแล้ว การใช้*เฮนนา*และการแต่งตัวให้สวยงามของผู้ชายนั้นเพิ่มความบริสุทธิ์ให้แก่ภรรยาของเขา หญิงบางคนสูญเสียความบริสุทธิ์ไปเพราะสามีของนาง ไม่ได้แต่งตัวให้สวยงามเพื่อนาง”¹³

ในหะดีษอีกบทหนึ่งของท่านศาสดา (ช.ล.) เหตุผลข้อหนึ่งที่ท่านให้ในการที่พวกผู้หญิงยิวมีชู้ ก็คือเพราะว่าสามีของหญิงเหล่านั้นสกปรกเสียจนภรรยาของพวกเขาต้องเสาะหาผู้ชายอื่นที่สะอาดและแต่งตัวดีมาแทนสามี”¹⁴

อุษมาน อิบน์ มัซอูน เป็นผู้หนึ่งที่บันทึกหะดีษของท่านศาสดา (ช.ล.) เขาต้องการที่จะปฏิเสธโลกนี้ตามอย่างพวกพระและห้ามตัวเองมิให้หาความสำราญทางเพศ ภรรยาของเขาจึงมาหาท่านศาสดาและกล่าวว่า “โอ้ ท่านศาสดาแห่งพระเจ้า ผู้เป็นเจ้า อุษมานถือศีลอดทุกวันและลุกขึ้นนมาชทุกคืน” ท่านศาสดาจึงโกรธและไปหาเขา อุษมานกำลังทำงานมาชอยู่ ท่านศาสดาก็รออยู่ จนกระทั่งเขาทำงานมาชเสร็จแล้วท่านจึงพูดว่า “โอ้ อุษมาน พระผู้เป็นเจ้า มิได้ทรงส่งฉันมา ตั้งลัทธิพระและลัทธิบำเพ็ญพรตนี้ะ พระองค์ทรงส่งฉันมาให้นำเอากฎหมายแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นสิ่งแรกและสิ่งง่าย ๆ มาให้ และให้บอกผู้คนถึงการกลับไปหาพระองค์ ฉันเองทำงานมาช ฉันถือศีลอด และฉันมีความสัมพันธ์กับภรรยาของฉันด้วย ผู้ใดก็ตามรักศาสนาที่สอดคล้องกับธรรมชาติอันเป็นประมุขของฉันย่อมต้องทำตามสิ่งที่ฉันทำ การสมรสเป็นสุนนะห์อันหนึ่งของฉัน”¹⁵

เห็นได้ชัดเราไม่อาจเชื่อว่าปรัชญาแห่งลัทธิแยกตัวออกจากโลกนี้เป็นของอิสลามได้ ปรัชญานี้อาจมีอยู่ในโลกในบางแห่ง แต่มิได้สอดคล้องกับอิสลาม

เหตุผลด้านสังคม

สาเหตุอีกอย่างหนึ่งซึ่งมีผู้อ้างในเรื่องอิญาบนั้นคือความรู้สึกไม่ปลอดภัย คนเหล่านั้นกล่าวว่า อิญาบมีอยู่เพราะการขาดความปลอดภัยที่คนเรารู้สึกนั่นเอง

มีบางยุคสมัยในประวัติศาสตร์ที่บรรดาผู้มีพลังและอำนาจมีสิทธิ์เหนือทุกสิ่ง ถ้าใครมีเงิน มีทรัพย์สินและความมั่งคั่ง ตัวอย่างเช่น ถ้าพวกผู้ดีมี

เพ็ชรนิลจินดา ก็ต้องซ่อนไว้เพื่อจะไม่ให้ใครรู้ว่าเขามีอะไร เนื่องจากว่าเมื่อใดก็ตามที่เป็นที่รู้กันว่าคนนั้นคนนี้มีอะไร ผู้ที่มีอำนาจก็จะใช้กำลัง แม้กระทั่งลูกหลานของเขาเองก็ 모르 จนเมื่อเขาตายไปก็ไม่มีใครรู้ว่าทรัพย์สมบัตินั้นอยู่ที่ไหน พวกเขาไม่กล้าบอกแก่ลูกหลานเพราะเกรงว่า ลูกหลานจะไปบอกเพื่อน ๆ ฯลฯ แล้วทุกคนก็จะรู้ว่าเขามีอะไร ครั้นแล้วเมื่อคน ๆ นั้นสิ้นชีวิตลงทุกอย่างก็ยังคงซ่อนอยู่อย่างนั้น

ในอดีตกาลการขาดความปลอดภัยมีอยู่เป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับที่ไม่มีใครความปลอดภัยในทรัพย์สินเงินทอง ก็ไม่มีใครความปลอดภัยในเรื่องที่เกี่ยวกับสตรีด้วยเหมือนกัน เช่นเดียวกับที่พวกผู้ชายต้องซ่อนทรัพย์สินเงินทองของตนไว้ พวกเขาก็ต้องซ่อนพวกผู้หญิงของเขาไว้ด้วย ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ในประเทศอิหร่านสมัยซัสซานีนั้น พวกพระตำแหน่งสูงและพวกเจ้าชายจะเสาะหาและยึดตัวหญิงสาวสวย ๆ ที่ได้ยินข่าวว่ามีอยู่เอาไปเป็นของตน ดังนั้นความคิดในเรื่องฮิญาบก็คือจะซ่อนผู้หญิงไว้เพื่อที่ผู้ชายคนอื่นจะได้ไม่รู้

วิล ดูแรนท์ ได้เขียนถึงสถานการณ์เช่นนี้ในประเทศอิหร่านโบราณไว้ในหนังสือ *ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมตะวันตก* เคาท์โกบินุกก็ได้เขียนเรื่องฮิญาบไว้ด้วยเหมือนกันว่าดังนี้ “ฮิญาบที่มีอยู่ในอิหร่านปัจจุบันนี้โดยพื้นฐานนั้นมีความสัมพันธ์กับอิหร่านในสมัยก่อนอิสลาม มิใช่อิหร่านที่เป็นอิสลามแล้ว”¹⁶ เขาเชื่อว่าความแตกต่างระหว่างฮิญาบในประเทศอิหร่านกับฮิญาบในที่อื่น ๆ นั้นก็คือ ลักษณะประจำชาติของชาวอิหร่านนั่นเอง

ดังนั้นในประเทศอิหร่านสมัยโบราณ ดังที่ประวัติศาสตร์บอกแก่เราผู้ชายไม่มีความแน่ใจในผู้หญิงของเขา ข้าพเจ้าเคยอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับสมัยของกษัตริย์อนุชिरาวันผู้ยุติธรรม ว่าพระองค์มีนายพลคนหนึ่งอยู่ในกองพันของพระองค์ และถึงแม้ว่านายพลผู้นั้นจะได้ซ่อนภรรยาของเขาไว้ก็ตาม แต่คำกล่าวขวัญถึงความงามของเธอก็ยังแพร่สะพัดไป วันหนึ่งเมื่อนายพลผู้นั้นออกไปจากเมือง กษัตริย์อนุชिरาวันก็ไปหาภรรยานายพลผู้นั้นแล้วก็กลับไปวัง หญิงผู้นั้นได้บอกกับสามีของเธอ นายพลผู้นั้นคิดว่าถ้าเขาพยายามจะซ่อนเธอไว้ มิใช่แต่เพียงเขาจะต้องเสียเธอไปเท่านั้น แต่ยังจะต้องเสียชีวิตของเขาเองด้วย เขาจึงปล่อยเธอไป กษัตริย์อนุชिरาวันได้ทราบข่าวว่า นายพลผู้นั้น

ได้หย่าขาดจากภรรยาของเขา เมื่อได้พบกับนายพล กษัตริย์จึงถามเขาว่า “เราเข้าใจว่าท่านมีสวนดอกไม้ที่สวยงาม แต่ท่านได้ขายมันไป เพราะเหตุใดหรือ?” นายพลจึงกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ข้าพเจ้าแลเห็นรอยเท้าสิงโตตัวหนึ่งอยู่ในสวนนั้น ข้าพเจ้าจึงเกรงว่า สิงโตนั้นจะขย้ำข้าพเจ้าเสีย” กษัตริย์ทรงพระสรวลและตรัสว่า “ไม่หรอก ท่านจะไม่ได้พบสิงโตในสวนนั้นอีกเลย”

ดังนั้น จึงไม่มีความปลอดภัยอะไร ทุกคนอยู่ด้วยความกลัว และเนื่องจากเป็นเช่นนี้ จึงกล่าวกันว่าสาเหตุหนึ่งของการมีฮิญาบเกิดขึ้นก็คือความไม่ปลอดภัย ครั้นแล้วก็กล่าวว่าสาเหตุนี้ไม่มีอยู่ต่อไปแล้ว สมัยนี้ไม่มีใครแย่งภรรยาใครไปโดยพลละกำลังแล้ว ดังนั้นเมื่อความไม่ปลอดภัยในลักษณะเช่นนี้ไม่มีอยู่ต่อไปแล้ว จึงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมีฮิญาบอยู่ต่อไป เต็มวันมีความปลอดภัยดีแล้ว อย่างเช่นผู้คนสามารถเอาเงินไปฝากธนาคารไว้โดยไม่มีใครไปแตะต้อง เมื่อมีความปลอดภัยแล้ว สมัยนี้จึงไม่จำเป็นต้องมีฮิญาบ

เราต้องเอาเหตุผลนี้ไปเปรียบเทียบกับปรัชญาของอิสลาม การที่อิสลามบัญญัติให้สวมฮิญาบนั้นเป็นเพราะเหตุผลเรื่องการขาดความปลอดภัยใช่หรือไม่? เมื่อเราพิจารณาเรื่องนี้ดูเราก็จะเห็นว่าในการวิเคราะห์อิสลามนั้นไม่มีเรื่องเช่นนี้ปรากฏอยู่ และเรื่องนี้ก็ไม่สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ด้วย ฮิญาบมิได้มีอยู่ในหมู่ชาวอาหรับเผ่าเบดูอินในสมัยญาฮิลียะฮ์ และในขณะเดียวกัน ในสมัยนั้นมีความปลอดภัยดี นั่นก็คือในขณะเดียวกับที่ความไม่ปลอดภัยในส่วนบุคคลและการรุกรานสตรีอยู่ในระดับสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในประเทศอิหร่านจนพวกผู้หญิงต้องซ่อนตนเองนั้น การรุกรานแบบนี้มิได้มีอยู่ในผู้คนของเผ่าต่าง ๆ ในแหลมอารเบีย ลักษณะสังคมแบบเผ่าก็เป็น การปกครองพวกผู้หญิงอยู่แล้ว

ความปลอดภัยที่ไม่มีอยู่ในเผ่าต่าง ๆ ณ ที่นั่นก็คือ ความปลอดภัยในหมู่คณะหรือสังคมซึ่งการซ่อนคลุมร่างกายไม่ช่วยแก้ปัญหาอะไรได้ เมื่อสองเผ่าเกิดต่อสู้กัน ก็มีได้ยึดเอาแต่พวกผู้ชายไปเป็นเชลยเท่านั้น แต่ยังยึดเอาพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างไปอีกด้วย การปกคลุมร่างกายจึงมิได้ช่วยปกป้องผู้หญิงได้แต่อย่างใด

ทั้ง ๆ ที่มีความแตกต่างอย่างเด่นชัดระหว่างชีวิตของชาวอาหรับเผ่า

เบดูอินกับชีวิตแบบอุตสาหกรรมของเราก็ตาม แต่ก็มีผลคล้ายคลึงกันตรง
ที่ว่ามีการคบชู้ช้อยู่มากมาย โดยเฉพาะในหมู่ผู้หญิงที่ทำการสมรสแล้ว แต่เนื่อง
จากมีประชาติไปโดยบางอย่างและปราศจากความกดขี่แบบทราชาธิปไตย จึงไม่มีผู้ใด
แย่งชิงภรรยาของผู้อื่น ไปด้วยพลังกำลัง แต่กระนั้นความไม่ปลอดภัยในส่วน
บุคคลซึ่งคนที่อยู่ในสังคมอุตสาหกรรมตะวันตกรู้สึกอยู่นั้นมิได้มีอยู่ในหมู่ชาว
เบดูอิน

การ “ปกคลุมร่างกาย” ช่วยป้องกันการถูกรุกรานให้แก่คนที่อยู่ใน
สถานที่หนึ่งได้ แต่การรุกรานแบบนี้มิได้มีอยู่ในหมู่เผ่าต่าง ๆ ของชาวอาหรับ
ดังนั้นเราจึงไม่อาจกล่าวได้ว่าหลักการของอิสลามได้สร้างอิญาบขึ้นมาเพียง
เพื่อให้มีความปลอดภัยเท่านั้น

ปรัชญาของอิสลามในเรื่องการปกปิดร่างกายนั้นมิได้เป็นเช่นนี้ เรา
จะอธิบายให้ทราบในภายหลัง ในขณะที่เดียวกันเราก็ไม่ต้องการที่จะกล่าวว่า
ไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องความปลอดภัยของผู้หญิงที่จะถูกชายรุกรานเอาเสียเลย
ทีเดียว เราจะอภิปรายกับเรื่องนี้เมื่อกล่าวถึงโองการในเรื่อง *ญิลบาบ* เรามิได้
รู้สึกว่เรื่องนี้ไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ในปัจจุบันนี้ และมิได้รู้สึกว่าผู้หญิงมีความ
ปลอดภัยจากการรุกรานของชายอย่างเต็มที่แล้วด้วย ลองอ่านข่าวเรื่องอาชญา
กรรมที่กระทำต่อผู้หญิงในโลกตะวันตกดูจากหนังสือ *ซิ* แล้วท่านจะเห็นได้เอง

1. เบอร์ทรันด์ รัสเซล, *การสมรสและจริยธรรม*, หน้า 30.
2. หนังสือ *วะซาฮิล อัล-ชีอะฮฺ* เล่ม 1 หน้า 277.
- 3.. เล่มเดียวกัน หน้าเดียวกัน
4. เล่มเดียวกัน หน้าเดียวกัน
5. เล่มเดียวกัน หน้า 278.
6. *วะซาฮิล* เล่ม 3, หน้า 14, มุฮัมมัด อิบน์ ยาقيب กุเลนี, *กาฟี*, เล่ม 5, หน้า 496.
7. *อัลกุรอาน* 74 : 4
8. *วะซาฮิล* เล่ม 1 หน้า 280.
9. เล่มเดียวกัน หน้า 278.
10. *อัลกุรอาน* 7 : 32
11. *วะซาฮิล* เล่ม 1, หน้า 279
12. *วะซาฮิล* เล่ม 3, หน้า 3
13. *กาฟี* เล่ม 5, หน้า 567
14. *นะฮฺญุล-ฟูซาฮะ*
15. *กาฟี* เล่ม 5, หน้า 494
16. *เคานท์โกบินู, สามปีในอิหร่าน*